

AKATALPA

Şubat 2018 - Sayı 218

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

küçük İSKENDER

Oya UYSAL

PARMAK

Dağlar, yeryüzünde ölmüş tanrı
ların mezar taşlarıdır; herkes
kendi kelimesinin manasına teslim

olur; 'sözü de gördüm' der dilsiz
göğe ırmak asmaya çıktı ya ay
iner birazdan ağaçtan, kayarak

Elimde avucumda bir bu gezegen kaldı
Boynu kırık zürafa gibi uzanmış yere
Bakıyorum geliyor mu, gidiyor mu yoksa
yol

Otoban kenarına atılmış bir cesedim nasılsa
Polis parmak izimi bulmuş tek parmağında

Sema ENCİ

ŞİLİ İÇİN İFTAR VAKTİ

derinlerde bir yerlerde bir şeyler var
ağzın, gözlerin uzun uzun kalma isteği
sana baktıkça güneye gitmek istiyorum
üstümüzde zeytin ağaçları ve ölmek.

adın ne güzel söyledikçe ağzımda şavkı parlayan.
ne güzel anlamlı olmama zorunluluğu
ikimizi birden sarıveren rüyanın.

ölümün tam kıyısında sisifos'un kayasıyız
kayanın bundan haberinin olmaması ne güzel
kapitalizmin ortasında hiç durmaksızın ölmek
iki gözü çok kıta ağlarken anarşizm
hepimiz bir şeylerden ve bir şeylere yaşlıyken ölmek.

her şeyin gören gözü yanı başımızda
adının devam eden şavkının ıssızlığı
kısa kesilen gündüzler sündükçe uzayan gecelere gebe
mesela şili için iftar vakti
ve elma yere hiç düşmemiş
apoletlerin ve imzaların zaferi uzak
şuramda ikimiz için taptaze
senden ateş almaya geldimce bir ölmek.

10 Ocak 2018

LAVANTA KOKUSU

İçinde halletmiş önce ayrılığı, alıştırmış kendini, yeri ayırttı,
bir uzak yola çıkacak yakınlarda, bavul hazır.
Ah! Keşke alabilse yanına, varı yoğu kuytuda bir kutuda
saklanmış
ipekten kurdelenin dolanıp bağladığı, zarif
lavanta kokulu
mektuplar...

-Eski resimleri al demiştin almamışsın diyor. Azarlama
değil,
okşuyor sesi yılları, gençliğini.

-Sende dursun derken

daha bir tok çıkıyor sözcükler.

-Bunlar kıymet bilmez yazık olur derken, usul,

fısıltıya dönüşüyor.

Tek kaygısı şimdi eteklerine sürtünen kedi
ya tutup atarlarsa sokağa, korkuyor.

23 Eylül 2017

Nihan İŞİKER

HİÇ ÖTESİ

- gerçeklerden
daha
büyük bir eylemdir sevmek -

denizin dibinde sarayımız vardı
ölmezdik kolay kolay
saklanmıştık azrail'den
sobelemiştik ölümü

Hüseyin Alemdar, Hicran Aslan, Naci Bahtiyar, Ahmet
Çınar, Sezen Çiğdem, Deniz Dengiz, Erdinç Dinçer, Ahmet
Şerif Doğan, Oresay Özgür Doğan, Mustafa Dursun, Hasan
Efe, Sema Enci, Altay Ömer Erdoğan, Barış Erdoğan, Şerif
Erginbay, Osman Serhat Erkekli, Metin Fındıkçı, Elif Firuzi,
Nihan İşiker, küçük İskender, Arife Kalender, Aytekin
Karaçoban, Muammer Karadaş, Sinan Karadeniz, Müştehir
Karakaya, Zabit Karaköse, Nevzat Konşer, Salih Mercanoğlu,
İbrahim Oluklu, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker, Gülçin Sahilli,
Muharrem Sönmez, Şerif Temurtaş, Oya Uysal.

ÇIKMAZIN ÇİRKİNLİĞİ

Altay Ömer ERDOĞAN

“Şiir çıkmazdadır. Çünkü insan çıkmazdadır, sorunlar çıkmazdadır. Toplum değişiyor, insan değişiyor, insanın yeri değişiyor, insanın ilişkileri ve sorunları değişiyor.” Dönem’in Kasım 1963 tarihli sayısında yayımlanan ünlü yazısında Turgut Uyar bu satırları kaleme alırken sorunun, biraz da şiirin çıkmazda olduğunun bilincine varmak olduğunu ekliyor; “Bu çıkmazın bilincine varmak biraz da çözmek demektir onu.” Ama ne var ki bilince sıçrayan bu sorun son yıllarda çözümsüz kaldı. Bu bilinci sahiplenenlerin sayısı çok az olduğu için de çıkmazın varlığına dair bilinç anonomileşti ve insanın değişen ilişkileri ve sorunları karşısında şiir iyiden iyiye çaresizleşti. Bu çaresizliğe şairlerin kitaplaşma arzularının çıkmazı da eklendi. Evet, şair sayısı gün geçtikçe artıyor ve kimileri ötekileri “mütesair” olarak adlandırıyor. Şiirin boy aynası birkaç yayınevi olmuş ki, kanonik bir yapılanmanın onayından geçmeyenler şair sayılmıyor. Bu yapılanma, kimin ne surette görüneceğine ve hangi rolü üstleneceğine ince hesaplarla karar veriyor.

Şiir Okuma Kılavuzu’nda İsmet Özel, Uyar “beşeri karşılığı olmayan şiirin geçersizliğini bütün açıklığı ile göstermişti” diyor. Bu beşeri karşılığı oluşturmak için çıkmazdaki insandan bir persona inşa etmesi onun başarısıydı şüphesiz ama Orhan Koçak’ın dile getirdiği “çıkmaızı işlemekten” vazgeçmemesi eleştiri oklarını sırtına sapladı. Aslında Uyar, günümüze ait öngörüler de taşıyan düşünce çerçevesini ta yedi yıl önce 1956’da yayımladığı “Efendimiz Acemilik”te oluşturmuştu:

“Çağımız insanı gitgide rahatına daha düşkün olmaya başladı. Belki her çağda böyleydi. Ama bugünkü kadar mıydı bilmem? Bunda bilimin, endüstrinin büyük payı var. Herkes birbirinin örneği olmayı hiçbir çağda bu kadar istemedi. ‘Yeni Dünya’nın gerçekleşmesi yakın belki de. Bir örnek giyimler, bir örnek şarkılar, bir örnek aşklar. Uçaklar, radyolar, sinemalar durmadan bizi birbirimize benzetmeye çabalyorlar. Kişiliksiz bir yaşamı baştaçtı ettik. Gönüllüüz. Kişiliksiz bir çağın şiiri de ister istemez kişiliksiz olmak zorundadır. Bu kadar yenilenmiş bir çağın şiiri, şiirin kelimeleri ne kadar eski, bir düşündünüz mü? Hâlâ uçağı, hâlâ Penicilini, hâlâ 70 katlı evleri, hâlâ hesap makinelerini, asfaltları, otoları şiire rahatça yerleştiremedik. Bunları kelime olarak, düşünce/duygu hayatımıza getirdikleri değişmelerle hâlâ şiire getiremedik. Barlarda kadınlarla saygısızca sevişiyoruz, sokaklarda açık saçık gördüğümüz kadınları hayvanca istiyoruz ama şiirde âşık olduk mu hâlâ ağlıyoruz.”

Kişiliksiz bir yaşama, nasıl büyük şairler sürüyor piyasaya? Bunu biri açıklasa, utanç denen duygudan geriye fazla bir şey kalmayacaktır. ‘Yeni Dünya’da şiire yer yok öte yandan, şiir gibi olana, insanı duygusal olarak bir örnekleştirene rezerve edilmiş yerler. Sıla’nın “şiir kitabı”(?!’nin 25 baskı yaptığı bu ortamda örneğin İzzet Yasar gibi bir şair, yayınevi yayınevi dolaşamayacak kadar bunaldığını belirtip kitabını e-kitap olarak elektronik ortamda dolaşıma süreceğini söyleyebiliyor. Editörün elinden geçmemiş, çoluğunun çocuğunun ekme – süt parası heba edilerek bastırılan kitaplar da, insanların niçin bu kadar çok şair olmak istediklerini açıklamaya yetmiyor içerik olarak. Yeni çağı karşılamayan şiir, dolaşım arayışında kendini daha da kişiliksizleştirirken, yayınevleri niçin kişilikli kalemlere kapılarını açmıyor, bunu da kanonik yapının iktidarı paylaşmak istememesinde aramalıyız. İşleyiş olarak yarı mafyatik bu yapının aktörleri, düşünce/ duygu hayatlarındaki argoyu

şiiirlerinde gizleyen, altyapılarının yozlaşmış arzu olduğu ise yapıtlarının Türkçesinden sökülen bireyler olarak çoğumuzun tahmin ama dile getirmekten imtina ettikleri. Türkçenin kumaşını bitmez sanıyorlar. Nerede düşünce – yaşam birliği?

“Sorun bir şiir sorunu değildir. Yaşama sorunudur.” Üstüne basa basa söylüyor Uyar. Biz ise “iyi”nin peşindeyiz! İnsanın etik ölçülere sahip olmadığı her durumda “iyi”, artistik bir öge olarak yer alır tanımladığı yapıda ya da yapıtta. Onu estetik bağlamıyla övmeye çalışanların yanılığısı da, buradan türer ki; şiir söz konusu olduğunda yerleşik söylemi ve dilin mutabakatını sorgulamayan ve dolayısıyla farklılaşmayan şair, konumunu silik bir kopya olarak ekleyecektir şiirin belleğine. Bu kadar mı? Hayır, türün yaşadığı sorunlardan kendini sorumlu tutmayan bencil bir şair profili sürülüyor önümüze ki “afili yaşantı”lardan şiirin payına düşen kösnül ve dünya sarhoşu bir şiir. İnsanların sürekli yer değiştirdikleri bir çağda, kendi çeperlerinde durağanlaştırmak istiyorlar şiiri ve düşüncesini. Küçük hayatlardan yol almadıkları için boheme yaslanıyorlar. Ve her şeyden öte “ün” bekliyorlar. Çağın hızına karşı sükûnet önermiyorlar üstelik. Bilgelikleri yanlış yaşama dair olduğu için doğru bir pratiği de besleyemiyorlar.

Peki, ne yapmalı? Ya da eylembilim açısından bakıldığında, nasıl yapmalı? Her şeyden önce, kendimizi tartmayan kantar ile başkalarını tartmaya kalkışmayalım! Bu manzarada müsebbibi olduğumuz bir karaltı varsa, orayı aydınlatarak başlayalım. İçtenlikten çok dışarlıklı olmaktan medet umalım. Şairin Romanı’nda Murathan Mungan’ın sözcüklere döktüğü gibi, “Sahteleşmekten korkardı. Ömrünü harflere vermiş biri olarak biliyordu ki yazı, eli kalem tutan herkese, içtenliğin en çabuk sahteleşen şey olduğunu öğretir.” Yazının öğreticiliğinden ders almayı bilelim. Hayatlarımızda yeri olan sözcüklere yer açalım yapıtlarımızda, birer ağırlık merkezi olarak kendilerinden daha çoğunu anlatsınlar. Çağın nabızı ile yazdıklarımızın debisini eşleyelim ki, şimdiki zamanın değerine daha çok vakıf olalım. “Herkes, savaşılmaya zorunlu olduğu şeylerin budalaca çetinliğini bilmek, hesaba katmak zorundadır” demişti Uyar, savaşılmaya zorunlu olduğumuz şeylerin bir listesini yaparak başlayalım isterseniz ve yel değirmenlerini de hesaba katalım. Ütopyaya son bileti hak edelim. Çağımızın önümüze koyduğu yol işaretlerini doğru okuyalım ve ustaların emaneti olan bilgi, birikimi güncel heveslere kurban etmeyelim. Genç şaire derkenar olsun; yeryüzünde yapılan her iş karşılığını er geç bulur. En geç bulanı sanat emegidir ki, Yunus’un yırttığı zaman çarşafını bilip sonsuzluğa çalışalım. Olmadı! Bir daha deneyip olduralım.

55 yıldır değişen çok şey olmasına karşın hiçbir şeyin değişmediğini görmek, trajikomik bir tablo olarak duruyor karşımızda. Uyar’ın sözcükleriyle “bilince, bilgiye uygunluğa, çağdaş şiire ve insana yeni bir imkân” olan çıkmazdan yararlanmak istemiyoruz. Herkes, kendi çıkmazının kutsallığında eriyen birer mum gibi. Artık, çıkmazdan çıkmanın zamanı gelmiş de çoktan geçmiştir. Şaire çağrıyı Uyar yapmıştı, yineliyoruz; “sağlam bir duyarlık”la çağına sahip çık şair! Beşeri karşılığı sür meydana...

Kral Lear’ın kapanış sahnesi:

EDGAR

Bu acı günün ruhuna yakışır davranalım,
İçimizden ne geliyorsa yalnız onu paylaşalım.
Büyük acı çekti, en kötüyü gördü en yaşlımız;
Biz gençler, ne öylesini görür, ne onca yıl yaşarız.

Aytekın KARAÇOBAN

1000+1 SORU

231.
Onca sığırcık değil sanki öten,
ağaçların bahar şenliği korosu;
tutuşturuyor tepelerin eteklerini,
renge soluk eteklerini.
Çalkantılı öykümü unutuyorum birden,
bir an olsun unutuyorum,
ilgisiz bir sorunun çengeline takılarak.
Ya öte yaka?
Orada da her köşe başına rüzgar
bir gözcü dikeyor mu esintisinden?

232.
Soyadımdaki Ç'nin düşen çengeli
elimden alınan vatandaşlığım mısın
hepsi hepsi?

233.
Bir kemanda uyan istersen,
tellerindeki tınılarda
yolculuklara çıksınlar insanlar,
yayında kişnesin atlar.

Bir balta ya da kürek sapında uyan,
seni kavrayan elin sıcaklığından
nabız atışlarına aç yolunu.

Bir geminin yelken direğinde uyan,
mavinin dokuma tezgahında kaydır mekiğini,
esintinin kumaşı uzayıp gitsin açıkta.

Uyan, uyan, bir şeyde uyan yeter ki!
Yerde çatlaya çatlaya yatan
bir ağaç bedeninden daha hüzünlü
ne var, düşündün mü?

Barış ERDOĞAN

KENDİNE DİYEDİR

her yaz bir yerde sürüngen dizedir, kendine diyesir
koynunda yedi kızıl karanfil yetişmiş, temmuz ateşi
kör bir bilge yanık harflerden söz parlatır, eflatun geyiği
dönüp dönüp vuruşur, kuş saçmalar, ekin yağmurlar
her dize bir yerde sürüngen yazdır, kendine diyesir

her güz eskimeden yüz törpüler, kendine diyesir
tırnağı nedensiz kangren, çerçeveleri buruş buruş
söz yelken yeperek, kadife günahlarda sekkin
liman ağzında söz ayıklar, ağ toplar, balık pullar
her yüz eskimeden güz törpüler, kendine diyesir

her mevsim ipini kırmış bir uçurtmadır, kendine diyesir
yaprak yaprak sürünür, tente tente çırpınır
hınzır bir teşrin, soğuğa kılıf uydurur, kötü terzi
masa üstü yaz biçer, güz eskitir, kış kışlar
her uçurtma ipini kırmış mevsimdir, kendine diyesir

Metin FİNDİKÇİ

MASAL BELİRTİSİ

Annemin çatlamış ellerine doldu
Beni kıyıya sürükleyen gri dalgalar,
Umutun mesafesinde masum
Suyun derin lacivertini yazdı kirpiklerim;

Henüz alışık olmadığım göç yolunda
Giydirildi bana bayram giysilerim,
Bir yol bulur sanıldı umut edilen
O dilden dile söylenen özgürlük,
Kanatılan topraklardan başka
Bir coğrafyaya taşınır sanıldı;

Yaşlı tarihin kandili ışığında
Ne tüccarlar ne kadın simsarları ürktü,
Zulmün hırkasını giymiş insanın
Adalet terazisine çaresiz kaldı tanrı;

Ölüm tarihteki zenginliğiyle
Kıyıya vuran cansız bedenimin
Tahtına oturdu;

Rahminden doğdum,
Bir gökkuşağı gibi doğdum
Rahminden ölümün.

Muammer KARADAŞ

TANRIYLA BEN

İstedğim kadar bağırayım, çıkmıyor artık sesim.
Eskidi artık benim için gün, hafta, ay, mevsim

Çıt dedi kırıldı içimde bir şey anladım dönüşü yok
Ben yaşarken dönüyordu dünya ölünce duracak

Yoruldum aynalardan, yoruldu aynalar benden
Yıllar yılı ne aradım bu sığ ve çığ aynalarda ben

Ezileni büzüleni gördüm de bir tanrı görmedim aynada
Ne de kendimi çekip bir dara sığındım mutlak vara

Ben evrenin karanlık sokaklarında düşe kalka
Belki yakalanmam diye zamana yürüdüm arka arka

Düş içinde düş kurdum yongalarından gerçeğin
Koca ömür aradım deliklerinde, bir mut bulamadım eleğin

İnce ince yonttum kendimi, diktim sevgilinin karşısına
Tanımadı beni, yılmadım elbet, yollandım Çifit çarşısına

Bir tanrıya rastlasaydım ne iyiydi dökerdim içimi bir güzel
Yoklaya yoklaya karanlığın duvarlarını ederdik birbirimize
el

Ne derdik bilmem biz iki dilsiz susardık şundan bundan
Var'la Yok birleşince oluşan nedir başka bundan

19 Ocak 2018 (Avrupa Konutları 1)

ŞAİRLER SON SÖZÜ, İLK SÖZ NİYETİNE SÖYLER

Hüseyin PEKER

Şairlerin son kitaplarına bakıyorum, hepsinde ilk kitabındaki coşkuyu yaşatma çabasını gözlüyorum. Gültekin Akın '*beni sorarsan, kış işte*' dediği zaman, belki bükülmüş ve hastalığın, yaşlılığın sonuna gelmişti bile. Artık ben yaşlılığa yakalandım der gibiydi, umut taşıracak yanı yoktu. Ama Cemal Süreya düzleşen anlatımıyla *Güz Bitiği* ve *Sıcak Nal* kitaplarında, sadece kelimeleri eksilterek sona yaklaştığını sezdirir gibiydi. Anlattıklarında ise 'son'dan eser yoktu. Kendi tıkanmasından küçük bir ses bırakıyordu, o kadar. Ece Ayhan '*Zaman kalmadı*' diye bir çınlama bırakmıştı, Öküz dergisinde, 'Dinar Bandosu' takıntılı yazılarının arasına. Şimdi Cevat Çapan'ın (YKY) 2017 basımı *Son Duraktan Bir Önce* kitabının başlığında bunu hatırlatan çok şey var kanımca. Ama kitabın içerisi bir hayat yolculuğunu andırır gibi. Sanki diyor ki Cevat Çapan, beni bu dünyadan kolay alamazsınız. 'ten akılla buluşunca başlardı o uzun yolculuklar' deyişinden belli değil mi Çapan'ın. Kitapta durmadan yolculuklar çağrıştıran bir kaptan gibi, arkasına bakmadan çeviriyor geminin dümenini, arada şu söylemi etmeden de edemiyor, yanılmayalım diye:

*'Hani 'vakit biraz akşamdı' der ya Turgut
Büyük Saat'inin üç yüz elli altıncı sayfasında,
işte öyle bir saatte, bir sabit kalem çıkar da cebinden,
ıslatıp kurumuş dilinle uzun bir mektup yaz bana,
haber ver geriye dönmeyenlerden'*

Şimdi Cevat Çapan'ın dediklerinin püf noktası 'geriye dönmeyenlerden' demesiyle belirginleşiyor. Belki ölümün dolaylı bir tanımlaması oluyor bu deyiş. Hani Yahya Kemal'in 'Sessiz Gemi' şiirini tarif eder gibi. '*Çok seneler geçti, dönen yok seferinden*' dediği gibi büyük ustanın, Çapan şairimiz de aynı noktada durakalıyor. Cevat Çapan bir diğer şiirinde '*Ama nerede sevdiklerimiz? Dünya artık çok tenha.*' derken de yakın şeyi işaret etmişti.

Hemen buradan kırıgın ve mazlum bir öfkenin sesini, lanetini incelten dizeleriyle Hilmi Yavuz'un (YKY) son kitabı *Lanet Şiirleri*'ne geçeceğim.. H. Yavuz usta sesi, sözü iyice kısaltmış, anlamları kırpılmış, en aza indirgediği anlatım yolculuklarında okuru da takıyor peşine.

*"kalbiniz tufanla yerle bir,
lanetli bir leşe bindiniz
görünürde ne bir kıyı, ne ada!"*

Tamamıyla simgesel bir anlatıma dönüşmüş, o uzak sesleriyle, işin koyu duruşuyla tütsülüyor ortalığı. Düz biçimde söylemiyor, takı'larla, benzetmelerle örüyor düşüncesini. '*yalnızlıkla yalnız olmak istediniz*' demiş olmak biraz da şairin düşünceden ördüğü bir kozadan sesleniş. '*hilmi! bir leşin kıyısında cam izi.*' derken şair, ölümüm hiç de beklediğim gibi güzel olamayacak der gibi. Beklemediğim gibi öldürmeye çalıştılar beni demenin giz'ini taşıyor. Belki ölüme yaklaşan günlerine sitem bu dedikleri. Ömür kimseye yetmiyor, evet. Beklediğimiz gibi de olmuyor, belki de şairin 'yoksayılmış hayata bakarak' diye

kastettiği şey yaşadığı günlerine getirilen 'yağmalamak' tarifine uygun düzen.. O zaman da lanetli kitaba son söz olarak bunlar not düşülyor.

Ben bu yazımda 2017 de çıkmış bazı kitaplara, bazı değişik duyarlıklara değinmek üzere yola çıktım. Niyetim yılın kitaplarını değerlendirmek değil. Bir eksik, belki de bir fazla var aralarında. Belki çok yaş almış kimlikler kadar genç duyarlıklara da yaslandım. Maksadım sadece şiirin çağrışım zincirine bir boğum, bir çentik atmak. Okuyanı şiirle uyandırmak, böyle bilinsin.

Şerif Fatih'in 1986 doğumlu olduğuna bakılırsa, bu iki uç şairin ardından gelmesi, konumuzun şiir olduğunda birleştirilebilir. Ş. Fatih; Elazığ kökenli İstanbul'da yaşayan, şiir okumaya, bu konuda incelemeler yapmaya da meraklı bir kimlik. (Mühür Kitaplığı) İkinci kitabı *Kayıp Takvimi*'ne bakarak, bu işi derinleştirmeye de kararlı olduğu belli şimdiden. Kitabını, 'Zaman Kitabı, O Adamlar Kitabı, Serüvenler Kitabı', 'Rüyalar Kitabı', 'İtirafılar Kitabı' başlıklı bölümlere ayırmış. Her bölümü anlatışında da, '*umudun zindanından*', '*sancının hamalıyla*', '*hayallerin takma diş olarak düşünülüyor*' simgesel örgülerle bir çeşit mitolojik vurgularla planlandığı hesaba katılırsa, Fatih'in biraz da tarihsel bir bakışla günümüzden ayrı bir yerde kurguladığı hesaplanabilir. 'O adam,' 'Kadınlar Toplantısı', 'Sorumluluğun rüyada başladığı', 'teyelli yurtsuzlukların' tasarlandığı bir başka tarih döneminden bakışla düşünülen bir şiir evreninden karşılıyor, bu uç dünyalı kitabı. Belki masallardaki, belki mitolojideki evrenlere benzeyen bir ölçüyle hesaplanmış şiir dokusu bu: '*tarih öncesi bir kentin sokaklarında yas avcısı*' görüntüsü veren bir şairin dilinden..

Hilal Karahan'ın *Kırk Yama, Kırk Yara*'sı da (Yasakmeyve y.) şairin yıllardır yaptığı araştırmaların bir yenisi. Bu kez toplumsal bir soruna ilişkin yaklaşıyor, şiirin tematik vurgusuna: Mülteci sorununa, çekinmeden, belgelerle ve şiir çizgisinden taşmadan vurgu yapıyor. Eski şiirlerine kıyasla daha net ve kesin davrandığı ortada. Tıpkı kitabın girişinde, 'Kırk yaşına' ve 'Dünyayı Sarsan Kadınlara' deyişi gibi. Kendisi de tıp doktoru olan Karahan şairimiz, yapı olarak da yerinde duramayan, durmadan atak ve araştırma enerjisi yeşerten kişiliğiyle bildiğimiz biri. Lavanta kokan kızlığından bahsediyor mültecilerin.. Yaşadıkları acı dolu sorunları hatırlatıyor, yer yer gazeteci taşmasıyla, fotoğraflara, görüntülere canlı canlı yer vererek. Oradan Soma'daki maden kazasında yara alan kadınların çığlıklarına yetişiyor. Fındık işçilerinin, gerdeğe on üçünde giren genç kızlarını yeşertiyor dizelerde. Arada görev önlüğünü sırtına geçirip, doktordan yardım isteyen hastaların çığlığına yetişiyor. Vajinismus tedavisi, tüp bağlama gibi tıp olaylarına baktığımızda, yer yer de mesleğinin telaşını ve belgelerini bir arada toplayıp sunma gösterisine tanık oluyoruz. Kürtaj bölümü, Alaplı hastanesinden görüntüler de işin içinde. 'Kırk Yama, Kırk Yara' kitabı adeta canlı yayın gibi karşımızda. Hilal Karahan'ın enerjik yapısından bir çınlamaya benzer, ayakta parlıyor. Kitabın sonuna eklediği 'Eşikte' bölümünde ise daha lirik ve duygu yüklü şiirlerle çatışma durulur gibi:

*'Keskin kayanı örten karındım senin
Nasıl öylece gelip öylece öptün
de büyüttün çölümde vahşi
bir sümbülteberi?'*

Hilal Karahan dobra yazdığı tüm duygularında gerçekçi bir kuvvet aramızda..

Recep Özkan; Erzurum kökenli, 1984 doğumlu ve ikinci kitabı *Gece Gezen Mavis'i*'nde içinden yüksek sesle konuşup, okuruyla dertleşen, okuruyla arasındaki duvarı kırıp onlarla renkli sohbetler ayarlayan bir içe kapanık sesin gürültülerini anımsatıyor. Dünyasında bir çok benzetme yerleşik, dopdolu bir dünya ve düşünce evreni kabarık. Onları bir bir konuşmadan sessiz gürültülerle çağrışımlara boğarak anlatıyor. Hani çok konuşan birinin; sesi çıkmayan, içe dönük sessiz gürültüleri gibi. Bağırıldığı duyulmuyor, ama anlattıkları anlaşılıyor, en azından hissediliyor. Dünyasında güz kadehleri, avını gözleyen hayvanlar, buzlu şekerle sır küpleri, bir çok dünya işaretiyle dönüp duruyor. Bir de onu adamakıllı yöneten bir aşk duygusu kuruyor direğini. Odaki aşk iri bir tutku onda, yerini buluyor besbelli; ve onu, tutunmadaki aracı gibi sürekli sarmalıyor. Yani beni aşkla bilin, aşkımdan vazgeçmeyin demeye getiriyor sözü.

*'kendimden açılıyorum kırk yıllık bir gemiyle
babamın ben doğmadan önce acılarından yaptığı
onun dayanıklılığını taşıyorum
annem uçabilsin diye sırtında taşıdığı mavi hırkayı'*

Recep Özkan içli ve tutkulu bir şair. Şiire son derece bağlı yaşıyor. Hem de işin içine hayal dünyasında kurduğu her türlü düşü de katıştırarak. Çünkü düşle gerçeği bir arada yaşamada hünerli. Anlattığı her şeyde, yarattığı imgesel düzende hayal ettiği evrenin ve düş gücünün de yeri açık. Onun yaşama geçirmediği bir yığın iç serüveni, şiirde dile geliyor kanısındayım. Birbirine açan uçurumlardan söz ediyor bir şiirinde. O belki de onun içinde yeşerip büyümeden sonsuza eriyen düş katmanlarının bir başka adı. Bu baş döndüren imgeler kervanının sürücü ozanı, eminim ki; elinin dokunduğu nesnelere yerine; dille yaratılan bir dünyanın bekciliğini yapıyor.

Bu yılın ilginç kitaplarından biri de kanımca 1971 doğumlu uzun boylu ozan Erkut Tokman'ın (Yasakmeyve Y.) *Şehirlerle Yanan Dünya'sı*. Elektrik Mühendisi arkadaşımız, Londra'da şiir ve oyunculuk eğitimleri almış, Bükreş ve Milano'da yaşamış, çeviriler de yapan çok yönlü biri. Daha önceki kitaplarındaki sessizliği bu kitabında bozdu. Çünkü bu kitabında ünlü şair Blaise Cendrars'ın yolculuk edasını takip, Panait Istrati gibi koştururcasına şehirden şehre gezmelerini bir karnaval coşkusuyla bize taşırdı. Şiirlerin başına sardığı *'İçinde sakladığın sıcaklığınla, buzdan dağlar erir miydi?'* de belli zaten kitabın gerçeği. Hiper aktif bir şiir. Enerji yüklü; koşturan, müzik sesleri duyulan, ritim taşıyan nidalarla yüklü..

*'Sonrasında hep bu dünyanın gizemiydi ruha dolan,
damarlarımızdaki sıcak kan'*

Erkut Tokman, dansa can veren bir koşuda yazıyor. Şiiri, Flamenko'ya karşı Afrika'nın özgürlük dansında koşturan, ayak sesleri çınlamasında. Bazen Portofino'da, Bazen Verona'da, Verdi'yle Leyla Gencer'le..Bazen de Akdeniz titreşimleriyle Michel Angelo ile çok sesli koro eşliğinde.

Kalabalık ve gürültülü bir şiir. 'Thames', nereye doğru akar?' diye soracak kadar baş döndürücü..

GÜZ ZAMANI ŞİİRLERİ

Nazan'a

KUŞ

Ben sessiz bir kuşum
Göklerin mavi zamanına karışan

YAĞMUR

Ben yağmurun zamanıyım
Kalbimin sonsuzluğunda

SU

Su yürüyüp gitti
Aklımın coğrafyasından

KUŞLAR

Kuşlar havalanıyor
Yüzünün sessiz ormanında

GÖK

Zamanın kıyısından
Kuşlarını alıp gidiyor gök

Fatih Akça da bu yılın beni çarpan kitaplarından birine imza attı geçtiğimiz yıl . (Mühür Kitaplığı)ndan çıkan *Kış ve Sapa* isminden başlayarak, ben modern bir girişimciyim diyen usta ellerin, parmakların sesini yansıtıyor. Türk dilini ustaca devirip şekillere sokuyor Akça. Biliyorsunuz ki, şair kendi dilini uygun biçimlere sokacaktır, güven veren bir yürüyüş ondaki. Tamlamalar, metaforlar yerli yerinde ve benzersiz. Sonsuz duyarlılıkla yazıyor. *'annem bana ölüm kadar az uğrar'* diyecek kadar özenli ve seçmeci bir yumaktan sesleniyor. *'onun mezarı benim der annem, ben mezar olmayı hiç bilmem'*. Şimdi Fatih Akça, kimsenin aklına gelmeyecek biçime sokuyor sözü: ben mezar olmayı hiç bilmem, herkesin kuramayacağı bir bitişirme. Zihnin parlak hali. Akça söz parlatmayı ustaca beceren biri. Adeta söz cambazı. Kelimelerdeki taş'ı yerinden oynatmayı beceriyor. İmgeleri konuşurma becerisi oldukça fazla ve itinalı:

*'kırılır çakımın ucu paslanır birkaç dost yüzü
kalk yüzünü kendinle yıka'*

Bence Fatih Akça, bu özeni ile geleceğe kalacak beş-on şairden biri.

Daha çok şiir kitabı ve önemli ozan var biliyorum. Devrim Horlu'dan, Sedat İpek'e, Aslıhan Tüylüoğlu'ndan nicelerine. Onları da bir dahaki sefere.

AH!MET ERHAN'SIZ NE ANTOLOJİ NE ONTOLOJİ

Hüseyin ALEMDAR

Sevgili Ah!met, Canyanım, Ah Güzel Ahmet Abim benim!

İlk vasiyet ile son vasiyet arasında dilerim iyisindir. Oğul tadında Deniz'e söylediğin en hüzünlü şu iki dizeni "*Ben bütün yenilgileri yaşadım/Kalması sana hiçbir şey*" demen var ya, hüzünlü ve bıçak sırtı bu iki dizeni ki sanki bütün içtenliğimle bana söylemişsin; gerçi ben de kardeşten öte senin oğlun oldum uzun bir süre; Ankara tadında Vecihi ağabeyin *Kardaşımogul'u* gibi! Senden sonraki tüm çağdaş yenilgilerimin alınlığı işte bu iki dize. Çağdaşlık ve yenilgi nedir artık sorma, bazen bayağılık bile iyi.

Sahi, çağdaş yenilgi son şiirlerinden biri olan Antoloji'de söylediklerini senin bendeki kızım/n Çağla Günaçar hatırlattı Turuncu Defter hüznünde daha dün ve sonra da ekledi: "Ahmet Abi'nin şiirlerinin olmadığı bir antoloji de ontoloji de düşünemiyorum!" O bu yıl şiir tadında sinema okumaya başladı; nasıl da severdin sen onu. Onun bu sözünü mektubuma alınlık yaptım işte. Tümzamanlı ve tematik ne kadar antoloji ve seçki yapılırsa hepsine girecek şiirin fazlasıyla var senin. Sözünü ettiğim/iz şiirde şöyle demişsin: "*Hayatımı kurutemizleyiciye götürmem gerekiyor/Dünyanız dönse de ben artık içmem/Adım bile şairlere ağıt oluyorsa/Kaptan ölünce çok çok gemi sallanır/Suyu severim çünkü boğuluyor yalnızlığında/-Az sonra oğlum arayacak, beni meşgul etmeyiniz!//Hayatımı kurutemizleyiciye götürmem gerekiyor//Kendime bir antolojide yer bulmak...*" Bitmemişlik hissi veren bu şiirin bile nasıl da senin en içli yaran, derdim ah güzel Ahmet Abim! Senin şiirlerin olmadan seçki ve antoloji yapılamayacağı gibi ontoloji de yapılamaz elbet. Artık atların koşmasa da daimi Mohi'kanımsın bu bile yeter bana. Sırf senin için Fatih Terim'e rağmen dilerim Galatasaray'ın şampiyon olur bu sezon. Kızılay'a çıkarsın. O lanet kanser ki hem sesini hem de sözlerini susturdu senin; buna rağmen biz seni hâlâ çok iyi duyuyoruz, tasalanma. Sahi, Alacakaranlıktaki Ülke'siz, Bugün de Ölmedim Anne'siz, Gülşiir'siz, Anne'siz, Şair Olmak Zarar Ömüre'siz, Oğul'suz, Otobiyografi'siz, Tek Yol Ölüm'süz, At Avrat Silah'siz, Alkol'süz (ki, "Cennetle cinnet arasında/Bir harflik hata" demişsin ya, bu ironin bile şiirin Allah'ı işte), Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi'z, File Bekçisi'siz, Dâüssıla'sız, Bayrak'siz (ki, "Sevgilim Hayat... Öyle çok sevdim ki seni/Ölümden biteviye korkacak kadar/Sözümle iteledim yalan rahlelerini/Camilerinde su oldum, kiliselerinde mum/Sevgilim Hayat... Senden çok sevmedim kendimi"; ölüm ve intiharın şairi olarak resmedilsen de yaşamı hiç kimse senin kadar sevmedi ah güzel Ahmet Abim benim!); ve Ayna'sız, Mors Alfabesi'z seçki ve antoloji yapılabilir mi hiç. Sensiz her şey varoluşsal labirente kocaman bir hiç! İçin rahat olsun, zaten senden sonra ne yıllık, ne seçki ne antoloji hiçbir şey yapılmıyor nedense. Sen gittin gideli en güzel antoloji ontoloji.

Hani, İlhan Berk hastalığı, sen de yıllıkları ve antolojileri sondan okumaya başlar, Devrim Dirlikyapan'da kalırdın ya, kaldığın yerden daima alkol damları ama en ayık şiir senin şiirin olurdu yine; ayık ve zeki. Sen de bir ara yıllık yapmaya yeltendin de yarım bıraktın ya her şeyi. İşte, senin bıraktığın o yerde yaşam ve her şey; bağır bağıra bildiğin kadar Türkiye. Demem o ki gözün arkada kalmasın şiir ve futboldaki gençler de senin alacakaranlıktaki ülken gibi; yarı baygın yarı karanlık. Yine de sıkı şiirler, nefes çalınlar görürsem sana mesajla atarım. Sahi, GSM'in ne zamandır cevap vermiyor, umarım iyisindir.

Senin Yarasa Şiirler yazmış yara'SA yanını da kardeşçe çok özledim. Tabii ki 8 Şubattan yapıma fuları ve gökyüzü yası sonsuzluk imgeni de. Sen gittin gideli güzel ve çirkin ülkemde kapitalizmin bütün AVM'leri sonu SA ile biten markalarla açılıyor sanki. Bir tek bizler kanka olduk da marka olmadık. Neyse ki Adanademirspor gibiyiz hiç değilse. O Süper Lige çıktığında gelirsün, seni gerçekten çok özledim/özledik. Uğursuz saydığım birçok şeyde uğur ve vefa aramanı hiçbir şeye değişmem; ki, şiirin biraz da bu paradokstur. 13 rakamını ve yarasa şiir hayvanını senin kadar uğurla sayan bir şair değil Türkiye'de dünyada bile yoktur. 13 demişken, bir Geçme'yle evcek sana düşmeyi huzur değilse de uğur say istedim/istedik. Kıymet, Hacer, Deniz ve dört ablan bir tarafa, seni en çok ben özledim; Hüson, aynasız yakışığın, dümbüğün!

[Geçme]

Elli beş yıllık ömrünün kırk yılında devletten onaylı belgelerle intihar ederek yaşayan Ah!met Erhan, devletini çok fazla sevmese de yurdunu, türkülerini, ailesini ve çağdaşlarını çok sevdi. Devletten yara almışlar sivil takılır ya, onun "sivil" oluşu biraz da doğuşandı; tüm intiharları şiir. Cemal Süreya en yakın arkadaşı Edip Cansever öldüğünde "fazla şiirden öldü Edip" demiş, Ah!met Erhan'ın en çok sevdiği şair Edip Cansever'di; şiir ve alkol ikisinin de ölüm nedeni. Dört abladan sonra bir kilo beş yüz gram doğmuştur Aherhan (bu arada gerçek soyadı Bozkurt, 12 Eylül öncesi hem sağcılar hem de solcular tarafından evi ve hayatı kurşunlanmış tek şair), başta baba Ahmet İzzet, anne Emine Hanım, büyük abla Nevcihan ile doktor ve hemşireler kuşkuluydu yaşayacağından. O yılları ve çocukluğunu şöyle şiirleştirmişti: "*Buyrun, ben Ahmet Erhan/Bir kilo beş yüz gram gelmiş tartıda, doğduğu zaman/Dört ablanın ardından horoz çükü kadar bir oğlan/Doktorlar ve hemşireler arasında bahis salgını:/ Yaşarmı yaşamaz mı, şu er ve han/Üç ayda topaç, dört ayda gülle gibi olmuş/Daha doğumdan ağlamayı ertelemiş hinlikten/Ati ömrüne saklamış/Bütün lohusaların ömrü ona akmış, rivayet o ki/Şımarıklığı bundan/Hoca, bu demiş ya katil olur ya büyük adam/İkisinin arasında zâti bir soğan zari". Onun hayatı ve ölümü kutsayarak yaşaması, yaşamaz denilirken seyis ve İşçi Partili bir babanın yaşam öğretisiyle çok erken yaşta hayatı kucaklamasıyla başlar.*

1

Başyapıtı ve gizli başyapıtı diğer şair ve yazarlara göre iki kalem daha fazla olan Ah!met Erhan'ın en "gizli başyapıtı" *Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi*, bu çocuk ölmedi/ölmezdi üstelik yaşitlarına göre de hızlı büyüdü demenin ipuçlarıyla doludur. Kitaba adına veren şiir, *Ölüm Nedeni: Bilinmiyor*'daki Otobiyografi'sini dışta tutarsak onun gerçek otobiyografisi *Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi*'dir. "*Ondört yaşındaki bir çocuk/Silah talimleri yaparken ben Marks okudum*" dediğinde on beşinde bile değildir üstelik. Onun çağdaş yenilgisi on dördünde başlar!

2

İlk kitabına, gerçek bir başyapıt olan *Alacakaranlıktaki Ülke*'ye girecek uzun soluklu şiirlerini yazıyordu çok erken bir yaşta. Önce Cahit Külebi, sonra Edip Cansever ve Fazıl Hüzni Dağlarca tarafından keşfedilecek, Sanat Emegi ve Militan dergileri dönemiyle de Ataol Behramoğlu ve arkadaşları tarafından hiç istemese de Türk şiirinin doruğuna oturtulacaktır. Aynı kitapla jüri üyelerinden biri olan Edip Cansever'in de onayıyla yirmi iki yaşında hâlâ bu ödülü alan en genç şair sıfatıyla

Behçet Necatigil Şiir Ödülü'ne değer görülüp Türk şiirinin gönderine çakılacaktır altın harflerle. Ece Ayhan sivilî gönderleri temizle bak, onlar da yenilgidir!

3

Ödüller de bir yerde iktidar demektir. Her ne kadar ödüllere, dernek ve sendikalara ve iktidara karşı olsa da, Yunus Nadi ödülünü iki kez kazanmanın yanında Cemal Süreya, Halil Kocagöz, Behçet Aysan ve Melih Cevdet Anday şiir ödülleri de kazandı, kabul etti. Hatta Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü Doğu Perinçek'in elinden aldığı gün İşçi Partisi'nin en genç üyelerinden biriydi ve çocuklar kadar şendi. "Şair partiler üstüdür, hele Ah!met Erhan gibi bir şairin değil İşçi Partisi'ne hiçbir parti ve kuruluşa üye olmasını doğru bulmuyorum!" dediğimde, o zamanki adresimiz olan Küçüksat'taki Uzay Apartmanı'ndan ilk defa kovuluyordum. Çok geçmedi zaman beni ona affettirdi. Sonra Galatasaraylı olmanın dışında, şiir ve hayat dahil her şey ona çok ağır geldi, parti, dernek ve sendika üye olduğu tüm kurum ve kuruluşlardan çekti kendini. Hiç kimseye kırgın olmadı, tek kırgınlığı kendineydi. En farklı yenilgisi.

4

En sıkı kitabı, en güçlü şiiri *Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi*'nde ustası ve çağdaşlarına sözü vardı. Aynı gün doğduğu başucu şairi Turgut Uyar'a ve hız yaşıtı James Dean'e sözü vardı; *Geyikli Gece* ters perende atacak, yine kolunu bacağına kırmış gibi hayata deplase olacaktır. Annesi öldüğü gün Macar olduğu için Attila Jozsef'i çok sevecektir bir ömür boyu. Oğlunun adını Deniz koymuştur, Deniz'lerle birlikte Sergey Yesenin'i sevecektir kanı gibi; çünkü sevdiği her şey vardır onda. Sevecektir Mayakovski'yi dehâsının ve deliliğinin çimentosu ondan ithaldir. Sevecektir Cemal Süreya'yı, hayatı, babasını ve alkölü sevdiğine yüzü 7/24 Cemalleşecektir. Sevecektir her şeye rağmen ülkesini ve devleti; "*Devlet kırmızıyı sever diye gece gündüz kan işedim/Yavşak bir yaz boyunca öldüm de dirildim*" diyecektir. Sevecektir Allen Ginsberg'i, kendi ülkesi Amerika'ya orospuçocuğu dediği için; bu yetmeyecek Bob Dylan'la fotoğraf bile çekecektir. Mersin, Adana ve Ankara'ya rağmen İstanbul'u da sevecektir ve ömrünün en güzel mısra-ı bercestesini The Marmara'da söyleyecektir üç-beş tek atarken: "*Vicdanım sızlamaktan yoruldu, gidip The Marmara'da üç beş tek atsam/Kürt realitesini kabul etsem artık ve adam gibi Türkçe bir şiir yazsam*" diyecek ve ekleyecektir: "*Şırnak, haritadan jilette oyulmuş gibi sessizce kantyor/Evimden onsekiz metre tünel kazarak en yakın meyhaneye kaçıyorum/Mutfakta şiir yazmaktan bıktım, her şeyden bıktım/7.65 Magnum satılık yazıyor küçük ilanlarda/Bir silahım olsa, ne güzel kendimden soyunurdum!*" Ah! Kaleminden başka silahı olmadığı için Mayakovski kadar çağdaş olamadı, onun gibi yenilgisini hat safhada çağdaşlaştıramadı.

5

Maraş ve Sivas olayları karşısında herkesten çok o öldü. Ölüm nedeni her ne kadar ölüm kâğıdına "doğal ölüm" diye düşse de Ahmed Arif sevgisinden ötürü olsa gerek bendeniz tarafından ölüm nedeni otuz üçle sabitlendi. Otuz üç nedenden üçü Sivas, Maraş ve Uludere. Hiç kimse onun kadar Behçet'i, Asım'ı, Metin'i, Muhlis'i, Hasret'i, Uğur'u, Asaf'ı, Güllender'i, Handan'ı, Koray'ı, Erdal'ı, Menekşe'yi, Yasemin'i; Maraş mağdurlarını ve on yedisindeki Uludere delikanlılarını derin kesik sevmeydi. İnsanlarını sevdiğine ağladı, hep ağladı. Bu ağlamalar sırasında Galatasaray'ı bazen, Adanademirspor'u hep yenildi. Sürpriz atı Mohi hiç gelmedi. Çağdaş Türk şiirinin toplumsaldan bireysele, nevrotizmden nihilizme en şık yenilgisi odur!

6

"Büyük de Ölmedim Anne" şiirini izinsiz bestelediği için Ahmet Kaya'yla, at binicilerinde "jokey namus"u aradığından olacak atları hileli koşturan Halis Karataş'la mahkemelik oldu. Ahmet Kaya ve Mohi öldüğünde varoş delikanlısı olup atlar gibi ağladı! O günden sonra, hüznüyle yaşıtı Attilâ İlhan şiiri makyajlı kadınlara bile Ahmet Kaya'nın bir şarkısını "yenilgi sertifikası" gibi gösterdi: "*Siz Benim Neden İçtiğimi Nerden Bileceksiniz!*"

7

"Yok bir ihanetim hiç kimseye, ölümü ve hayatı bile söktüm duvarlarımdan" dercesine öylesine yürekli yaşadı ki, bazen adı arabeskle bile anıldı; Ahmet Kaya yanında Müslüm Gürses, Ankaralı Namık ve Azer Bülbül'ü bile herkesten daha içli sevdi. Murathan Mungan'dan çok önce şiir-müzik ilişkisinde birçok müzisyenle tanıştı, tanışmak istedi. Toeman'a "Babamın öldüğü yaşıtayım"ı tarihi bir kopya olarak vermesine karşın, onun kendini inzivaya çekmesiyle bütün b'Unkapanı projeleri yattı. "Oğul" şiirinden kazandığı 5.000 TL'yi oğlu Deniz için yastığının içinde sakladı. Oğlu gelmedi, oğul ve oğulcuk annesi gelmedikçe neyi var neyi yok hepsini harcadı, harcadıkça yenildi!

8

"Anneci" olan çoğu şairlere rağmen o hep "babacı" oldu; bundan olacak babası Ahmet İzzet'in yaşında ölmek istedi. Ondandır dört yıl fazla yaşadığı için kendini hep suçlu hissetti. Yusuf Atılgan'ın Zebercet'i gibi genç babaların defni sırasında mezarlıklara gitti. Her hinliğe aklı erdi de çarşaftan ip yapmaya aklı ermedi. İpten intihar icat edememesi de bir yenilgi!

9

Kendini alkole ve şehirlere anlattıkça, A Rh pozitif olan kan grubu sıfırın altına 50'ye kadar indi. Yesenin ve Nietzsche olup Sevgililer Günü'nde kaşla göz arası Sibiry'a düştüğü söylendi. Kaval kemiği futbolculuğunda kırılmıştı, aşk kemiği "Lades!" der demez kırıldı! Yenilgisi en Lades Kemiği: "*Cam kırıkları yağın kar üstüne vuran ayışığı/Odam soğuk/Sevgilim yok/Bir yılbaşı ağacının bütün lambalarının söndüğü aklımda/Anı bile değil(im artık!)*"

10

Her kitabının sonuna mutlaka üç-beş şiirden oluşan Kalıt'lar ekledi. Her kalıt yeni bir kitaba açılmasının yirmili yaş hevesiydi. "*Mürekkep mi bitti, ben mi yoruldu/Bir gün yazar nasılsa bir başkası...*" demesi gençlere bir gönderme aslında. Bir gün Deniz yüzlü o gençler çıkar gelir de Ah!met Erhan anısına bir şiir dergisi yapmak isterlerse, işte Kalıt, muvafakati Hüseyin Alemdar!

11

Hem *Bağış* hem *Pusula* olmak istedi. Şehirde Bir Yıllık Atı olduğunda kırkını çoktan geçmişti. Adalet Ağaoğlu'nun bir sözünden ötürü çok istese de Ankara'dan İstanbul'a taşınmayı hep erteledi. "*Ankara, bir çalışma odası da olabilir, bir cehennem de!*"--12 Eylül öncesi faşistlerin kurşunlarına hedef olmamak için gizliden İstanbul'a yerleşme girişimini 1978'in sonbaharında yaptı. Galata Köprüsü'nün altında sabaha dek bira içip denize bakmakla yetindi. İki gün sonra Papazın Bağ'ında martılara ekmeğe attığında önce kendini İstanbul'da sandı, sonra Ankara'da olduğunu anladı, sevindi. Yıllar sonra Ankara-İstanbul Karatreni'yle 5 Nisan 2001 Perşembe günü Bostancı İstasyonu'nda trenden indi. Onu ilk karşılayan mimar arkadaşı Yüksel Ekşioğlu oldu. Sonrası Cihangir kedileri ve travestileri, Silivri ve Beylikdüzü bir Dâüssıla... Hep Ankara'da ölmeyi hayal etti. Söylemeyin, şeytanyla The Marmara'da viskisini

yudumlıyor, âh, öldüğünü bilmiyor! Pusula'sına kendi bile inanmıyor, tüm göstergeler yalnızlık yenilgisi: "Noktalama işaretlerine aman dikkat etme/Sen yanlış seçtin ta yolun başında!"

12

Her şeye rağmen âh'ları ile eyvah'ları ey!'lerinden azdı. Ölüm Nedeni Bilinmiyor bir ömrün hayat karşısındaki yenilgisi 6-1 de olsa, çağdaş Türk şiiri âh'ın da eyvah'ın da fazlasını kaldıramaz!--

- "Ey yolcu, geçerken bir taş at da öyle yürü!"*
- "Ey şiir, şiir sana da yaslanmıyorum nicedir!"*
- "Ey ölüm, ey ölüm sana da inanmaz oldum!"*

13

Onun her şiiri biraz da ölüm ilanı gibidir. Hemen her konuda şiir yazan Ahmet Erhan'ın bu adla da bir şiirinin olması onu İkinci Yeni'deki çağdaş Edip Cansever'e yakınlıştırır. "Yarasa'nın 21 Şiiri"den "Kış Güneşi"ne, "Mutlu Evlilik"ten "Tek Yol Ölüm"e, "Kırkyedi"den "Olta"ya her konuda irili ufaklı şiiri bulunan Aherhan, tıpkı Edip Cansever gibi fazla şiirden de ölmüş olabilir. Ömrünün her hasta durağında iyi ki de bir şair doktoru oldu. Alkol tedavisinden kanser ve hayat tedavisine kadar yanı başında, "Severim Doktor Ercan'ı, kendi çapında yüz yataklı dahiliye koğuşudur" dediği sevgili doktoru Ercan Kesal'in sahibi olduğu Özel Okmeydanı Hastanesi'nin önünden bir grup şair arkadaşının huzurunda uğurlandı son yolculuğuna. Şairleri de doktoru da alınmasın. Son yolculuğunda iki at bakıcısı, üç jockey, beş sokak çocuğu olsun isterdi yanında!

"Kalbim bir teneşir kadar pir ü pak değilse, o hayatın suçudur" dediğinden olacak, bana sorarsanız o ölmedi, "çağdaş yenilgi" öbür dünyaya, çağdaşlarının yanına göçmüşse, bunda hayat kadar bizler de suçluyuz!

13+1

İki dize olsa olsa mısra-ı berceste olur. "Çağdaş yenilgi" bahsinde değil iki dizeden tek dizeden bile bal gibi başyapıt icat olunur: "Ben bu kadar yenilgiyi elbette hakemedim/Tarihin kesilen bütün başları odamda yüzükoyun yatıyor!"

*) 1986'da yazılan ve '6' bölümünden oluşan Mersin şiirleri ilkin Memet Fuat tarafından anlaşıldı, Ah!met Erhan ve çağdaş yenilgi/ler zamanla çok daha iyi anlaşılacak.

Hizan, 28 Aralık 2017

Çıktı!

Yürüdüm Yanında Yağmurun

şiir

Oya Uysal

Kırmızı Kedi, İstanbul, 2017, 76 s.

SÜKÛNET İÇİNDE

ölgün avlunun içinden
yaslanarak küçük bir umuda

Rol Çıkartması

muğlak odalarımızda kulak kabartıyoruz
akıl işi olgunluk hâllerine
korkunç yanlışlarımızı önleyen
duvarlarda yolculuk usturaları
işitilen öte yatkınlıklar çoğul temas
yetenekler güçler
saldırgan mercek ve avuntu
çıkartız yapbozlu merdivenleri
ve biz sesleniriz size
ulaşmak için aynı sevince

İç Kapı

imgeyi sözcüğe çevirip
uykuyla uykusuzluk arasında
yürürken yazgının kapısına
acı çekmek için biçimlenecek dağarcığımız
sırt verip erdeminize

Yaşam Kabini

bu mağlubiyet çılgılığı boynumuza astığınızı
rutin akşamlar tarihinin usandırdığı
ağırbaşlı isyanın uyuma bandırılmış teslimiyeti
herkesin çarşısında hizalı bekleme alışkanlığı
çok yaşa güle usta yazılan susku

İç Kapı

en kolay bir aşktan döneriz
sökülür ışıklı pencerenin gerisindeki
eski mühür huysuzlanır ateşten gemiler
büyülü suretine

GÖNÜL KIRAN

Başında bekliyorum
ulaşıp düzeltemediğim bir ölümün
sessiz bir fırtınayı
ağır ağır yutuyorum.

Gözlerinizden silelim beni, sesimi unutalım
ve saçlarımdan keselim.

Buraya ilk geldiğimde
neşeli şiirler söyler idim halbuki
Nasıl da toplanıp gitmiş kalpleriniz
gönül kıran uzaklıklara şimdi..

Kollayın ayak seslerini yağmurun
yoldadır sağanak hüzdün

Gülçin SAHİLLİ

MAKOSENLERİN CİLVESİ

Uzunca yeşillik içim bugünkü ölçü dersinde
Eşit aralıklarla saçılmış pembe gelincikler
İki kişilik bahar, üçüncünün mabadına kar insin.
Kuru kara, eciş bücüş, tuvalet terliği kılıklı acuze
Ay ne gömdüm komşular! Daha da tut çıkar yarası taraklıyı.
Bir varmış da üç beşmiş de ne hayaller ne kurgular
Şair beyni akıllı durur mu Bollywood'da yok böyle dans
sahneleri
Hani ne oldu kekeledi, tekledi, tıkladı, kapattı motoru kaçtı.
İncir ağacı dikeyim ağzının orta yerine.
Kaç B arazisiydi mantar tabancası sıktığımız
Serçe katili diye kalmış adın ortaokul yıllığında
Yeni mahalle doğum evinden kalktıydı cenazem
Şartlı pembe kundakta havalanışım
Bakırköy sokaklarında çiçekli huni satarlardı
Eнесi siyah bir kırığın vardı düğme gözlü, delikli kız
Aklıma geldikçe iri bir arap köle kalbimi kırbaçlar
Sabahları zikzakını siliyorum alın kıyısının, deniz kıyısından
gidiyorum.
Çoğunluk umuma açık kabuksuzların taklidini yapar. Ben,
Kıyın kıyın içim koparken çok iyi sert kadın taklidi yaparım.
Ağaç adlarını hatırlarken insan adlarını silerim
Çünkü insanlar her daim karbondioksit üretir.
Ellerimin ceviz kokusunda kare kurabiye anneler pişer
Biri oğlumu parka götürür zıvanadan çıkarım ahir ömrümde.
Haşa denen ne varsa bir şiirde yazıp geçerim.
Sırta kadem basarım kademem yükselir kalem katından.
Düşerken yaprağa yer çekimini sorma ağzını bozar.
Şunu anla kabuğuma dönersem ferishtahi bulsan nafiye
Ötekiyim ben öteki kaçınıcı çoğuldur beni sevmesi.

Hicran ASLAN

KARNAVAL

ıslık çalan ağaçların hatırası adına
saçlarım yaprak al bak
bu kronik orman vurgusuna

ben karanlıkta daha iyi bilirim seni
gecelerden arta kalan cesaret
tırmanıp duruyor bakışlarına

yaramaz çocuklar gibi
çırpındıkça dökülen o kuş
tüylerinden yastık yaptım

incecik bir iyi niyete saldırılmış
suç karnavalı tanıdıklar
bakımsız ve hırpalanmış heykel

kendimi kendimden korurum
kelimenin tüm olanaklarına
konan kuşlar uçup gider

Ozan ÖZTEPE

MEMLEKETİMDEN İSYAN MANZARALARI

XLI. FABRİKA

Şimşir Murat'la Koca İdris
beliriverdi ilkin
Taha, Tahsin,
Kalıpcı Turan ve Selim
yanaştı ardısıra
Zalifreli Kel İlhan,
Çapa Cihan katıldı
Ali Osman'ın kahvehanesinin tamamı
Yazıköy'den Suat, Sıtkı, Hüseyin
yağmur gibi yağdı,
yağdılar...
yaşadığına kimsenin inanmadığı Samet,
Ayı Ahmet...
her şey ekmeğin
aleve değmesiyle başladı
Pire Kenan, Kemal Terzi,
içimizden gelen karanfil,
Fena Fatma, babası, kardeşi,
kırklara karışan Ali,
Mavi ispirtoyla kafa bulan
Emin abi, Belki Yunus,
Abdülkerim,
tüm umutsuzları
Cengiz Topel Caddesi'nin

biz bin işçi
o sene
yerini değiştirdik
demirin ve
göğün
böyle oldu Karabük

Nevzat KONŞER

EKSİK

Sende bir şeyler eksik
vardığım sonuç, kattığım anlam
bir ispinozun ölürken söylediği şarkı

havada can eksik, sende yaşamın tümcesi
gıcır gıcır dövdüğü sokak bir kemancının
beni dansa kaldırman eksik gençliğimle!

üzümlerin döktüğü kokuya ant olsun
daldan düşerken kırıldığı an eksik akşam böceklerinin
aşkın ürerken çıkardığı tuhaf ses eksik!

yine de tamamlandığın kadar varsın işte
bir şeyler eksik bir şeyler tamam
saçların bir ıhlamur gibi sessiz ve serin
saçların tuhaf biçimde hiç olmamış gibi!

sende bir şeyler eksik
ifadesi yok bazı şeylerin!

ŞİİR; YARATIM, YARATICILIK VE ZİHİNSEL İMGELEME

ya da

(Bu Ülkenin Güzel Şairleri Alfa Ve Teta Seviyeniz Her Zaman Açık Kalsın!)

Hasan EFE

Sanat özünde *yaratma* sürecidir. Bu yaratım uzun bir yolculuktur. Arkaik dönemden gelen aktarımlarla içinde bulunulan zaman akışındaki birikimler içten dışa ya da dıştan içe evrilir ve süreç geleceğe akar gider.

Yaratıcılık ile ilgili yüzlerce değil binlerce kuramsal yapının olması sevindirici. Ayrıca yol açan ve yön gösteren kaynaklar da çok.

Bu oluşumların yani yaratıcılıkların hepsi *beynin* farklı şekillerde işleyişiyle gerçekleşmiştir. Bundan sonra da yeni yöntemlerin tartışılacağı kaçınılmazdır.

İsterseniz yaratımın *fiziksel* ve *biyolojik* yönüne bakalım.

Bizi genelde sanata, özde şiire yönelten nedir?

Bir de akıllara şöyle bir soru gelebilir.

Neden şiir / sanat?

Asıl ereğimiz bu sorunun yanıtını arıyor olmaktan çok, varmak istediğimiz şey *zihinsel işleyiş sürecini* biyolojik ve fizyolojik olarak anlamaktır.

Her bakış açısı bunu kendi sosyo kültürel özelliklerine göre açıklamıştır. Antik çağdan beri öne sürülen yanıtlar hep farklılık gösterir. Dünya üzerindeki değişik bölgeler, bu konuyu ele alırken coğrafyadan yola çıkarak politik ve ekonomik işleyişi de göz önüne almışlardır.

Her ne şekilde olursa olsun *yaratıcılık* ortaya konurken, çoğu açıklamanın işlevselliği bir başka açıklamayla pek örtüşmemiştir.

Oysa kuramsal yaklaşımlar değişmiş, ama insanın biyolojik ve fizyolojik işleyişi pek değişmemiştir.

Yaratıcılık aşamasında *kaynaklar, referanslar, algılama işlevselliği* gibi malzemeler açık tutulmuştur. Bu aşamada birey kendini üst seviyede bir yaratı sürecine sokmuştur. Bu da salt *sorularla* açıklanabileceği gibi *iç dünyanın derinliklerinde kendi iç gücüyle* de genişleyebilmiştir.

Örneğin, “ Siri Lanka, Hong Kong, Bangaldeş, Özbekistan, Sibiry, Kongo... şiiri sizce nasıldır? ”, “ Kişideki etkisi nedir? ” soruları bireyin kendi iç kaynaklarına dönmeye yardımcı olur. Bu ülkelerden birinin şiiri okunmuş, ama ayırımına varılamamışsa, o ülkenin şiirindeki yaratıcılık süreci kişinin zihninde bir boşluk oluşturur.

O ülkeler zihinde salt *bir ülke göstergesi* olarak kalır.

Oysa *beyin gücünü* kullanarak zihinsel boyutta bir enerji elde edilebilirse *etkileşimsiz etki gücü* oluşturulabilir. Bu durumda o ülke beyinde / zihinde bir ülke göstergesinden çıkıp farklı bir alana kayar.

Biraz daha açarsak *olunmayan yerde olmak, bulunulmayan yerde bulunmak* da diyebilirsiniz buna. Bu kimileyin *çağrışımsal bir etki* ile kimileyin *zihinsel ekran* ile kimileyin de *içe dönme* ile ortaya çıkabilir. Bunların olabilmesi için mutlaka *referans noktalarının* olması gerekir. Bu noktalar her kişide vardır. Asıl olan bunların işlenmesi, etki gücünün artırılmasıdır.

Bu nasıl olur?

Biyolojiyle, yani beyin ile!

Birkaç cümle ile beynin bu yapısını açtıktan sonra yaratıcılık üzerinde sürdürelim yazımızı.

Beynin ortalama ağırlığı 1,40 gr. Bunun 160 gr yağ, 110 gr protein, 1 litre su, 15 gr şeker, 10 gr tuzdan oluşur. Beyin kabuğunda ve değişik bölgelerde sinir hücreleri ve glia hücreleri vardır. Bunlar birbirleriyle iletişim kurarlar. Bu biyolojik

özelliklerin içinde hâlâ bilinmeyen birçok şey vardır. Bugün bilim insanları tarafından çalışmalar sürse de biz *bilincin* bu biyolojik yapıdan çıktığını biliyoruz.

Ayrıca *soyutluluğun* da!

İki ana bölümden oluşan bir beyin birbirleriyle çapraşık etki alanları oluşturur. Yani *sol beyin bedinin sağ tarafını, sağ beyin de bedinin sol tarafını* çalıştırır. Bunun yanı sıra bu çalışma alanları değişik bölgelere yayılsa da beynin bazı bölgeleri insan zihninin yapılanmasında önemli görevler almıştır.

Örneğin *sol beyin mantık, dil, analiz, detaylar, ayrıntılar, düzen, kontrol, dışa dönme ve hesap; sağ beyinse duygular (korkma, sevmeye, öfke, iğrenme, sabır...) resimler, görsel, yaratıcılık, bütünlük, özgürlük, içe dönüklük ve sanat* ile ilgilidir. Her ne kadar bu bölgelerin işlevleri belli olsa da işleyiş sürecinde bu mekanizma diğer alanlara da kayar. Her kişide bu biyolojik işleyiş genelde aynıdır. Bazı insanlar sağlak, bazıları da solak olabilir.

Eğer yaratıcı bir iş ile uğraşıyorsanız sağ beyninizi diğerine göre daha aktif çalışıyor denebilir. Bu şiir için de böyledir.

Bu aktif işleyiş *sıradanlık seviyesindeyse* yaratıcılığımız üst seviyede olmayabilir. Bir şeyler yapabilir, bir şeyler yazabilir ve diğer insanlardan farklı olabilirsiniz, ama üst düzey bir zihinsel sürece giremezsiniz. Bu *zihin araçlarının* alt seviyede işlevselleşmesi ile ilgilidir.

Nedir zihin araçları?

Algı, bellek; kısa süreli bellek, uzun süreli bellek, yaratıcı ya da çalışan bellek, hafıza, unutma, hatırlama, bilgiyi işleme... Bunları kullanmada belli bir yetkinliğe ulaşıyorsanız yaratma sürecinde iyi bir düzeye çıkmışsınızdır.

Orta seviyeden üst seviyeye geçip zihin araçlarınızı kullanmada size yardımcı olacak şey kendi *iç gücünüzdür*. Yani içsel enerji. Bu, bir istek, arzu, ihtiyaç hissetme ve inanmayla gerçekleşir. Üst seviyeye çıkmışsanız artık *akış seviyesine* ulaşmak için bir engel kalmaz önünüzde.

Kaynaklarınıza döndüğünüzde bunun daha da artması gerekir ki yaratıcılık ortaya çıksın. Bunu gerçekleştiremiyorsanız alt düzeyde bir sanat ürünü ortaya koyabilirsiniz. Yani sıradan bir seviyede olabilirsiniz. Ama görmediğiniz, tanımadığınız, bilmediğiniz bir başka şeyi, yeri, nesneyi ya da ülkeyi kendinize çekemez, evrenselleşemezsiniz. Onların içine giremezsiniz.

Kaynak enerjimiz güçlü ise bir başka şeyin, yerin, nesnenin veya ülkenin *zihin algılarını* da sezebilirsiniz.

Bunun en güzel örneğini Mevlâna, Yunus Emre, Nâzım Hikmet... gibi şairler vermiştir.

Onlar somut olarak yaşadıkları coğrafyada olmasına karşın soyut olarak bir başka şeyin, ülkenin ve insanın sesini yakalamışlardır.

Bunun başka örneği kutsal kitaplardır.

Bu kaynak enerji nerededir?

İnsandadır, yani insan zihninde.

Bu, her insanda vardır, eğer kişi bu enerjiyi işleyebilmişse yaratıcılık yolunda ilerliyor demektir.

Bu kaynak enerji nedir?

Sorunun yanıtını fiziksel olarak söyleyecek olursak *beyin frekans dalgalarıdır*.

Peki yaratıcılık nasıl gerçekleşir?

Az önce sözünü ettiğimiz dalga boyutlarında gerçekleşir?

Bunlar *Alfa* ve *teta* dalga boyutlarıdır.

Bazı araştırmacılar *delta* boyutunda da gerçekleştiğini söylese de, en çok *alfa* ve *teta* üzerinde görüş birliğindedirler.

Biz günlük yaşamımızı yani *bilinçli* durumumuzu *beta* (14-21 Hz) seviyesinde gerçekleştiririz. Bu seviyede yaratıcılık gerçekleşmez. Asıl yaratıcılığın *alfa* (7-14 Hz) ve *teta* (4-7 Hz) seviyesinde olduğu söylenir. Bu rakamlar bazı araştırmalarda birkaç rakam üst ve alta olduğu da biliniyor.

HASTA SIEMPRE

raylar trenlere paralel geçerdi
kaburgaları sızlardı toprağın
avuçlarında kum olur, dökülürdü rüzgârın eteğine

uzanırdın sarı, beyaz taş yapı istasyonlara
göğüs saksında gelincik büyürdü
bir varmıştın, çok yokmuşsun

ela gözlerinin içine baka baka
tüm yoklamalarda yok yazıyordu
ilkokul/ilkaşkın hediye öğretmen

/varlığının tek ispatı yok yazıldı/

varmışsın ki yok yazılıyordun

buz mavisi bakışı, mezar toprağı kokusu nefesi
küflü teni ve hercai duruşu
istasyon şefi içinde üşürdü
yakardın tüm yoklama kağıtlarını

/varlığının tek ispatı yanan yoklama kâğıtlarının külüydü/

22 Haziran 2017 ////

Özetlersek bir yaratım sürecine girdiğinizde ele aldığınız konu üzerinde çalışırken rahat edeceğiniz bir duruma girer ve odaklanırsınız. Bu odaklanma ve belli seviyeye girme kişiye göre değişir. Örneğin sakın bir odada, doğada, karanlık bir ortamda, masa başında... bazen otobüs durağında, kuyrukta, yemek yerken, yürürken, bir başkasıyla bir konu ya da sorun üzerinde konuşurken zihniniz *alfa* seviyesine girmişse üzerinde yoğunlaştığınız şey ya da şiir o an ortaya çıkarılır.

Yaratı ortaya çıktıktan sonra yeniden *beta* seviyesine yani farkında olma durumuna dönersiniz, bu da bilinçli olma halidir.

Siz bu yaratıyı *beta* seviyesinde gerçekleştirdiğinizi, mantıkla yani sol beyninizle yaptığınızı sanırsınız. Oysa sağ beyin yoğunlaşma sürecinde yol almakta olduğu için bu *yaratıyı* sizin önünüze *alfa* ya da *teta* seviyesi koyuvermiştir.

Zihinsel süreç daha yoğun çalışırsa yani *teta* (4 Hz) seviyesinde olursa *akış* durumuna girer, zaman ve mekân kavramını da zihninizden uzaklaştırıp bilinçaltının derinliklerinde gezinir ve geçmişten, hatta arkaik dönemden kalan kaynak ve referanslarınıza ulaşırsınız.

Bu süreçte *çağrışımlar*, *imgeler* en üst seviyede yoğunlaşır.

Böylece...

...şair şiire dönüşür.

Bu ülkenin güzel şairleri alfa ve tetaya seviyeniz her zaman açık kalsın!

Karşıyaka, Ocak 2018

Yararlanılan Kaynaklar:

1. Yaratıcı Beyin Dehanın Nörobilimi, Dr. Nancy C. Andreasen, çev. Kıvanç Güney, 7. Bas. Akılçelen Kitaplar, Aralık 2017 Ankara
2. Aptal Beyin, Dean Burnett, çev. Atilla Erol, 2. Bas, Şubat 2017 İstanbul
3. Zihin Kontrolü, Silva Metodu, Jose' Silva ve Philip Miele, çev. Cumhuriyet Mısırlıoğlu, 4. Bas. Mayıs 2016 İstanbul

SEVMENİN İNCELİĞİNDE

Oraktan, yabadan, dövenden, çapadan
Esiyordu
Çocukluğunun ve ilk gençliğinin garbi yeli
Ağarmış saçlarına
Uykusuzluğunu çeltik tarlalarında
Patozların gölgesinde uyuttu
Vinçleri de teğelledi ömrüne
Tırnaklı tekerleklerini de traktörlerin
İnsanı bağrına bastıran yer gök
Sıtmadan kurtuluyordu palet şakırtılarında
Çukurova'da bataklığın suyu
"Toprak davası, kan davası" diye
Kanallardan utanarak aktı yıllarca
Ceyhan Nehri'nin bulanıklığıyla Akdeniz'e
Oraktan, yabadan, dövenden, çapadan
Gelen yerlerine de öğretiyordu arına arına
Daktilodan bilgisayara geçen parmakların hevesiyle
Sevmenin inceliğinde

SU TAŞIYOR HASRETE

büşra biçer için

rüzgâr soluğu bir hayat
geceye sen yağıyor
yeşil çimen oluyorum

gece kuşları geçiyor çatıdan
dudaklarımda bir destan
okyanuslara göçüyorum

kelebekler uçuyor tarlada
tutunuyor bir erik dalına
şiirden anlar mı bilmeden

bir kız geçiyor sokaktan
saçları lüle lüle şiir
emek akıyor alnından

ses oluyorum telin ucundan
hasret kokuyor toprak
aklımdan kaçıyorum

etlerim dökülüyor
ayrılıyor kemiğimden
bir duygu kalıyor bedenimde
bir de ağaçlar

tersine yağar mı yağmur
bilmeden
okyanusları boyuyorum gül rengi

içimden taşıyor bir haykırış

Ocak 2018

DEMİRBAŞ'IN ŞİİRİ VE BİZE SUNDUĞU REÇETE-DEVA*

Mustafa DURSUN

“Kamu bîmârına cânân deva-yıderd eder ihsan
Niçün kılmaz bana derman beni bîmar sanmaz mı”

Edebiyatımıza şifa niyetiyle baktığımız zaman, bu beyit ‘merhaba’ der. Fuzuli canandandeva bekliyor. Şair üretkenliğini sürdürmek için, şiirin göğünde yol almak için bir olmaza takılmak ister. İlham mı dersiniz kurmaca mı dersiniz bilemem; ama şiirde üretkenliğin bir tortuya ihtiyacımız vardır. Soner Demirbaş, şiirinin son durağını Devakitabıyla buluyor. Bu durakta şairi karşıladığım zaman onun şiiri/miz için bir şifa aradığını düşündüm. “Başarılı şiir bize doğru yolu aradığını hissettiren şiirdir”** Peki aradığı nasıl bir şifadır?

*Kommageneli Ozan İason Kleander’in Üzüntüsü
Bedenimin ve yüzümün yaşlanması korkunç bir hançerin yarası*

dayanılır gibi değil.

Sana dönüyorum, ey Şiir Sanatı,

merhemlerden az çok anlayan,

düşlerle,

sözcüklerle avutmasını bilen.

Korkunç bir hançerin yarası.

Getir merhemlerini, ey Şiir Sanatı,

hiç değilse bir süre sızları dindiren.

Konstantinos Kavafis (Çeviren Cevat Çapan)

Bu şifa, Yunan şair Konstantinos Kavafis şiirinde işaret edildiği gibi Demirbaş’ta da dil ve sözcüklerin merhemidir.

İlk kitabı *Dinginlilik* (2002), *İkinci Seyir Defteri* (2004) uzun bir aradan sonra *Yaz* (2011) ile devam eden macera *Deva* (2017) ile bir noktaya sürüklenir. Bu nokta, imge sağanağı altındaki şiir ormanını tasvir eder. Böylece bu yapıtın, adının hakkını vermek üzere kurulduğunu söylemek isterim:

*“(...) seken bir kurşunu havada durdurabilir şiir
kovansız kelimeleri yeryüzü sofrasının kalbine düşürür
durur durur durur da durmaz şiir
kendi yarasını saran bir ağaç olur (...)”* (s. 73)

Dil ve Biçim-Anlam

Deva, dört bölümden oluşmaktadır: Birinci bölüm “ağaçları düşünmek bir şiir biçimidir” önsözüyle Haydar Ergülen’den alıntıyla başlıyor. Bunu her kitaba koyulan, bölümü özetleyen alıntı dizeler olarak düşünmemekte fayda var. Çünkü bence şair her bölümde yer verdiği alıntılarla yol haritasını somutlaştırıyor. İlk bölüm ağaçlar üzerine devam ederken; ikinci bölüm Enis Batur’un: “karşıma derin bir orman çıksın/hazır kaybolmaya bu kadar hazırken” alıntısıyla sürüyor. Şiirin birinci bölümü ağaç ile başlarken; gelişmesi ormanla devam ediyor. İlk bölüm ayağı toprağa gömülü, elleri gökyüzüne sürgün ağaçla başlayıp; insanın yaşarken ormana dönüşmesi ile devam ediyor. Yani ikinci bölüm kişiöğlunun büyümesidir. İçerikteki şiirler de buna örnektir.

Üçüncü bölüm acının ve görüntünün şairi Charles Baudelaire’in

“Bir tapınaktır Doğa, garip sesler duyulur,

Karışık sesler, canlı direklerinden akan;

Ve kişi, tamdik gözleriyle ona bakan

Simge ormanlarından geçip yola koyulur.” alıntısıyla devam

eder. Üçüncü bölümde şair, Enis Batur’un öğüdüne uyarak, ormanın gizine kapılır. Aradığı reçetedir. Bu reçeteyi Batı üretimi sonelerle söyler durur. Ancak sone isimlendirmesi Batı’dan farklıdır: Onlar soneleri rakamlarla, Romen

rakamlarıyla isimlendirirken, Soner Demirbaş “eğri sone, sonu gelmez sone, madenciye sone” gibi kelime gruplarıyla isimlendirmektedir. Dördüncü bölüm doğan, büyüyen, kaybolan ve varlık acısı çeken insanın ölümü -yaşama gebe bir ölüm- ile bitiyor. Üstelik diğer bölümlerde kalabalık şiir grupları varken, sonbölüm son bir şiirle bitiyor: son nefes gibi... Bir daha hayret ki Deva ile bitiyor. Son bölümde ormanda kaybolan kişi, Cemal Süreya’nın “ölüm geliyor aklıma ölüm / Bir ağacın gövdesine sarılıyorum” dizeleriyle ürperiyor.

*“(...) hangi ağacın altına düşer kim bilir arsız tohum
bir şeyler gösterir kelime bir şey anlatmasa bile sesiyle”*
(s.38)

Soner Demirbaş şiirinin iyi bir biçim şiiri olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü birinci bölümde şiirler gazelvari, ikinci bölümde serbest, üçüncü bölümde sonelerle veriliyor. Aynı zamanda doğumun ağaç izleğiyle, yaşamın-ama kardeşçesine-orman temasıyla, acının kaybolma mesajı ile verilmesi; gerçeğin gizlenerek iletimi, sembolizm çağrışımı yapmaktadır. Çünkü sembolizmde gerçek doğadan ziyade hayaldeki doğa resmedilir. “Her türlü gerçekçilik, olguculuk ve bilimsel düşünceye karşı olan simgeciliğin başlıca eğilimi dünyayı bir giz olarak ele almasıdır; bu gize erişmek için, anlaşılabilirliği bozar nesnelere arasındaki mantıksal bağları gevşetir ve çağrışımlarla düş ve bilinçaltına seslenir.”*** “dağın darma” (s. 65), “yaprak gibi kadar okuman gerek” (s. 13), “dil dibe” (s. 60) gibi kullanımlarda dilin yerleşik kurallarını bozarak, anlaşılabilirliği zorlaştırmaktadır.

*“(...) kendi akıntısına kapılmış olgun/bir kıyının kıyısına
tutuldu (...)”* (s. 20) *“(...) haydi hakikat yaprağını kıyının
dibine düşür (...)”* (s.50) *“(...) sızar hayatın çatlaklarından
çözülür sözün ince anlamı (...)”* (s. 67) dizeleri ise şiirde bir gizi gezdirmekte, anlamı yoğunlaştırmaktadır.

“Durup dururken, her gün kül-her kül gün, başıra çağıraseslerin rengi, renklerseni çanak çömlek, irili ufaklı” gibi örneklerle şiirindeki ritmi ikilemelerle, yinelemelerle kazanmaya çalışmaktadır. Aslında kitabındaki imgeleri, bu müzikli söyleyişle kaynaştırmasından yanayım.

Soner Demirbaş büyük harf kullanmıyor ve noktalama işareti ve yazım kurallarına mesafeli. Ancak “haziran’dır, an’ın, [gölge oyunlarının, ah’lar, “U” gibi, güney afrika’daki” gibi istisnai kullanımlarda bulunuyor: “(...) sözgelimi kuzey yarım küre’de ya da güney afrika’daki bir kelebek nasıl sağlar beklenen tozlaşmayı ve ne kadar sürer tozlaşmanın çılgınlığı” (...)

(s. 23)

Soner Demirbaş, yoğun imgeyle ördüğü şiirinde günümüz tortularına da cevap veriyor. Şair acıları görmezden gelmeyip, seken kurşunu durdurma kaygısıyla şiirini yazıyor. Kitapta “madenciye sone” ile Soma Maden Kazası (13.05.2014), “park gazel” şiiri ile Gezi Parkı Eylemleri (12.06.2013), “bu yüzden pek” şiiriyle şair kavgalarını işliyor. Demirbaş, bunu şiirin örtüsü ile örtüyor. Şairane söyleyiş bu örtüyü bizim de üstümüze çekiyor:

*“(...) son yıllarda şairler her konuda konuşur olmuş
şiirlerindeki tuğlalar bir bir düşüyor ve
ayak parmaklarında derin yaralar açıyormuş
bu yüzden pek yürüyemez olmuş düzyazıda bile (...)”* (s. 25)

İmge Ağaç

Şair bu yapıtında ağaç başta olmak üzere doğa unsurları – özellikle ağaç, yaprak, toprak, güneş-üzerinde duruyor. Yapıtta, doğa tasvirleri fiilimsilerle birlikte verilmiş. Fiilimsilerin yardımıyla eylemler dondurulup, peyzaja uygun hale getiriliyor. Bu işlem, aslında yürüyüş anında şair gözün ‘an’ın görüntüsünü yakalaması ile ilgilidir. Ağacın her hali: kokusu, duruşu, sallanışı, büyümesi tasvir edilmekte; ona bir kurtarıcı görevi yüklenmektedir. Bunu kültürümüzdeki hayat ağacı ile bağdaştırabiliriz. Ağacın şiirin bir neferi oluşu Demirbaş’ın daha önce denediği bir şey: “gittim sonra suları ödünç

SÜPÜRÜLMEMİŞ ŞİİR

o'na...

-afra bir hüznün var gözlerinin renginde
kandil şavkında yazılacak şiirlere gebe-

helen... belkıs... nigâr...

kına kokulu düğün arifeleri
avlularındaki bayram telaşı
bir de nehirler geçen bileklerin

karların erittiği o kasaba
yalnız ama yalnız şairlerin
bayramlaştığı a,b,c... ve ç

pencere arkası yalnızlığım

izmir-uşak treni duman
dumana koşuyordu gar'a
"Zâbit... ellerin ne güzel,
şiir mi yazıyorsun?"
dediğin gün.

2018

Nigâr: Şair Nigâr Hanım

Helen: Truva Savaşı'na sebep olan kadın

Belkıs: Saba Krallığının hükümdarı

*alıp/adımı fısıldayan ağacın gölgesine"**** Ağacı koyup
gideceğe benzemiyor. Kanımca nasıl Cahit Sıtkı "ölüm", Orhan
Veli "garip" izlekleriyle anılır olmuşlarsa; Soner Demirbaş,
devayı aradıkça, şiirini büyüttükçe "ağaç" ile anılacaktır:*

*"(...) bir şiirin sığısında bulunuyorsa iğne uçuklamak
hayatın yurttığını dikebilir yan yana duran kelimeler
ve yalın ve çıplak bir ağacın gölgesine dokunuyorsa yaprak
kimi sorular sorulabilir rüzgârı içinde olan (...)" (s. 62)*

Sözü tüketmek üzereyken, kitabın belleğimde ücra taraflara
bıraktığı bir sorunun sesini dinleyelim: Şairin Deva 'da sıkça
vurguladığı gölge kavramı? Gölge: ağacın gölgesi ise iyi bir şiir
okuduk ve soluklandık imge ağacının altında. Yok, eğer şair
gölge kavramıyla karanlık bir reçete sunuyorsa çağımıza; bunu,
ileriki yapıtlarında/yapraklarında göreceğiz.

*Demirbaş, Soner, *Deva*, Komşu Yayınları, İstanbul, 2017

**Özel, İsmet, *Zor Zamanda Konuşmak*, Çıdam Yayınları,
İstanbul, 1988

****Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi*, s. 10542,
İstanbul, 1986

****Demirbaş, Soner, *Yaz*, Komşu Yayınları, İstanbul, 2011

BİR ELMA OLUR GİBİ ELİNDE

Küllerini silkerim, aydınlığıma dönünce günün
Kalmasın diye leke, izi kalmasın diye gülün

Sureten bir silkinmedir, sana çatılmasın diye gözler
Oysa uğraşmam silmek için kalpteki izini
Bilirim ulaşamam, gözlerinin değdiği yere
Bir elma soyar dururum; bir elma olur gibi elinde

Belki hava durgun, aylardan haziran
Sessiz bir çise gibi, belli belirsiz şehre yağın
Oysa duvar bilir; bitimsiz ve çetin bu açlığı
Ben bilirim, gömleğim; gerisi sırı çıdam

Garip bir sessizlik, telaşsız tüm sokaklar
Perdeyi kaldıran, pencere aralığında rüzgâr
Aydınlık camlar, sönyörken bir bir
Bir ben kalırım, gizli hastalık ve sahilde kuşlar

Ben de bırakacağım kendimi, bu seher uykusuna
Hırpani elbisemi soyunup usulca
Dönüp denizin karanlık çağrısına
Göz kapaklarım, ince sızı ve gök kubbe
Bulsun diye artık zevall

**GEÇMİŞ ZAMAN KİPİNDEKİ
-O DEM-**

ipincecik bir yol vardı ikimizin arasında
iççeydi ellerimiz yenişehir yokuşunda

hangi gece uykusuzdum hangi gece kan bulaştı
hangi şehir bitimsizdi nefes alıp verişimde

o yol bir yaz rüyasıydı atılıp da gittiğimiz
huydan gelen o demdeme nerde atlar göl başında

bir kıyı ki inci mercan iki gece bilmede
bir nar gibi gecelikten bir bayılmak keresinde

bir ağaçtan bir ağaca bir şarkıdaki ağlamak
şeffaf bir gömlekti giydim o nimpanın bakışında

öldürmedi hatırım var, o dem kirli nasiplendim
kanamaktan ben sağ kaldım iki dudak arasında

bir ovada iki at'tık yeleleri sel götüren
iki kuyu iki kova iki hörgüçlü semada

bir kitap kapağı sırrı bir dinlence terasıydı
kayıp bir çanta son gece metropolün sokağında

ah hayal sen her zaman acizdin şarkılara
dem vurdun siyah beyaz kırılan camekanda

Osman Serhat ERKEKLİ

499

Değişen iklim şartları ve yaz kış savaşı ile çiğdem aklını yitirebilir. Biz sığınma soğğun değil çiğdem derindeyiz.

500

Necati Tosuner loto oynamaya giderken yere düşmüş. Bari loto çıksaydı diyor.

501

İki kitap geldi. Düşer Suya Kırılır/Öner Fikri. Boşluk Yontucusu-Rilke/Zeki K. Kırmızı. Öner Fikri Sabahattin Kudret,Sina Akyol,Adil İzci çizgisinde az kelime, kısa mısralı yazıyor.Yalınlığı içerikte değil.Adını yeni duydum; oysa genç değil. Çok yazmak, adını çok duyurmak marifet değil.Zeki K. Kırmızı'nın Rilke kitabı karmaşık. Güç okunuyor.Daha sade ve kısa yazmalı.

502

Edebiyatçılar daha çok felsefeciler laf kalabalığı üretiyorlar. Oysa doğada sadelik var.Eflatun ve Niçe öyle değil. Onlarda sadelik ve derinlik arkadaşı çünkü fikirleri var.

503

Sevil Avşar diyor :Yirmi gecekonduya, yüz kişiye hizmet veren dar İstanbul sokakları kentsel dönüşüm denen olgu ile bunun bin katına hizmet vermek zorunda bırakılıyor

504

Yılbaşında kardeşim Özgür geldi.Bir mısra gelmiş aklına içerde uzanırken : Uyumalısın sen dünya çıldırırken.

505

Belki ilerde,bigisayarlarda fotoğraf kullanarak arama motorları çalıştırılabilir.

506

Bahçemdeki selvi ağaçlarının birinde mavili beyazlı bir saksığının yuvası var. Bazı saksığanlar da yeşilli beyazlı olur. Saksığan karganın yakışıklısı.

507

Sevil diabet yani şeker hastası.
Diyor ki : Yemesem de ağlıyorum yesem de ağlıyorum.

508

Belki de Tanrının en büyük hatası evreni yaratmak oldu.

MAVİLİ BİR ŞARKININ ANLATTIĞI

"Sen'den için bir ben varım, bir benden, bir biz"

boran gibi kar gibi bir şeyler oldu
geçip tozarak gitti şimdi zamandan
bir bebeğin masmavi yarası
bir de kıpkırmızı kanayan şarap
salladı bizi geçerken kökümüzdeki ağaçtan

sevgilim,
iki gözünün deliliğinden bir çift mavi,
kanıma, nakış işleyen kızların elleri gibi dakik,
elif gibi inceden..
rüyadan kalkınca gördüm ki,
derin bir nefes bayrağına sarılmış kollarıma verilen
o gün durup durulup iki kere sevdim seninle.

sevgilim,
bilmediğin bir gerçek var
benden gittiğin her yer benim ülkemdir
bu aşk ki fasıl fasıl
bu ölüm ki perde perde
soluklandık! diyorum düşüncelere dalmışız
azami çilelerin satın aldığı ömrümüzde

işlendim sevgilim işlendim,
senin çöpe döktüğün kendime
akşamsafaları boyadı günlerimi
mavili bir şarkı büyüdü, geçti içimde
Fihakika herkes koşuyor işte birinin peşinden
akreple yelkovanın buluştuğu mu görülmüş?

sevgilim,
kucağımda aşkın var,
dilimiz dinimiz bir sükût, başımız gölgede bir derdane,
elbet desem, bir gün buluşamıyoruz.
yarım kaldıkça ağlıyor şarap,
bir bebeğin masmavi âhına gömülüyoruz.

şimdi son heceyi tamamlayacak bir gün bir gece,
bir çift hece,
mavili şarkının anlattığı
usul bir el gerek

masmavi
masmavi bize..

Naci BAHTİYAR

ESKİDEN EVLERDİK

eskiden evlerdik seninle
ağzının kenarında bekleştirdik

akşamdan kalan sözlerimizle
bazen gülün sözünün
dikene battığı günlerden geçerdik
ne çok evler acırdı gözlerimizde
paletlerin kanla çizdiği resimlerde
kurşun askerler nöbet geçirirdi
gökyüzü güneşe açtıkça gözlerini
bilirdim, siz de beklerdiniz sabahı

güzün tırnağı işleyince evlere
daha çok evler oluyorduk seninle
göç konumlarımızla
ilişiyorduk şehrin bir kenarına

eskiden evlerdik seninle
uçurumlarımızı doldururduk derenin dışlarıyla
suların kanatlarıyla sevişir akardık seninle
yaprakların erdem saydığı günlerde
ağaçlar üstü açık uyurdu dere kenarında
soyar alırdı sonbahar güneşi
yaprakta kalan sarısını

Erdinç DİNÇER

DEĞİL

gözlerin atsız gezer çöllerde
aynalar gösterir bir ve başkılığını
sen uzun bir hikâyenin emanetisin çocuğum

yaşamak için onca anıyı üzerine giyindiğin yüzler
bitimsiz bir akış içinde durduğun şu zaman
bir suskunluktur varlığının özeti demirin dövdüğü

aynı ipe dizilmiş farklı renkte sıra sıra
boncukları düşün küçüğüm nasıl büyüdüğünü oradan
çocukluğunun her tanesini hatırla öfkeli ve özgür
in aşağıya merdivenlerinden yaşının
sende kodlu karanfil durur soluğunda

ince boyunlu bir kadının örtmemişken üzerini bulutlar
sesi duyulur bir tırmaşığın ormanın derinliklerinden
bir ceviz fısıldar sana
geçmişin şimdide nasıl çoğalarak var olduğunu

parmaklarına taktığın yüzükler değil ellerinin süsü
değil özgürlüğün bağlılığın değil
hayatının her anına kavruk yüzleriyle girmiş bu insanlar
senin uykuların değil

düşünürken bir gece mavi saatlerde su kenarında usulca
sana sırrını vermeyecek olsa da kükürde bulanmış kara
bir bağ üzüm elindeyken bak usulca
bir çınarın seni izlediğini bil

iki bin on yedi

Muharrem SÖNMEZ

PETAFİZİK

sokakta tekmelenmiş bir kedi olsam severler belki
kalplerinden başka her şeyi olanlar
ellerinize inandım bir süre karanfil taşıyıcısı
ayaklarınıza sonra iki gönül arası mesafe
gözleriniz hiçbir zaman inanmadı görmediğine
sonra elleriniz kavradı bir bıçağı belinden
ve ayaklarınız çürüyen bir ölüye benzetti
bakışlarınızdan hızla uzaklaşan hayatı

tiyatrodan ve holivuddan öncedir bütün bu olanlar
sahnede olmak daha güzel tabii
ambulansta boğazı kocası tarafından kesilmiş
bir kadına müdahale etme fikrinden
kan hiç akmadığı kadar gerçektir
bütün lanet okuyucularını toplasak yeryüzünün
yine de hep aynı tekrarda kardeşsiniz
çizik sidiler ve virüslü filaş belleklerde
arama geçmişi silinmemiş bilgisayarlardan
daha korkunç bir cehennem var mıdır
ama cehenneme inanmazsın
ta ki dünya sen oluncaya dek

sonra okulların deposunda unutulmuş
yalnızlığıyla konuşurum bir anatomi iskeletinin
fitrat kelimesi her yanlış okunduğunda gerçekleşen
tabiat hadiselerini
size bir tufan yetmez başlıklı mesnevilerden
artık herkesten ve her şeyden daha yakın tutuyorum
gittikçe keskinleşen dişlerini anlamın
ama sadece bir korku yetecek
ben hiç bu kadar yok sayılmamıştım
adım yazıldığında bir mermer ustasının ucuz ajandasına

sokakta tekmelenmiş bir kedi olsam belki

Ahmet ÇINAR

YAŞAMLA BAĞDAŞMAYAN

Yaşamla bağdaşmayan şeyler var şapkamızda
Bütün direklerde onun yüzü
Duvar kâğıtlarını sevecek olsa
Göğe çekilir künyesi
Şapkamızın kenarında sarı kantaronlar
Kadınların aramızdan çekildiği gün geldi aklıma sırt
ağrıları
Yorgunuz kullanmaktan eski günleri
İtirli gömleklerle fotoğraf çektiğimiziz
Yüzümüz geçmiş duvarda asılı çerçevelerden
Kırlara uzanmış saçlarımı kestirdim bugün- şapkamızın
altından-
Acayip şeyler gördüm makasın yüzünde
Beni bir imgeyle deviriyorlardı da
Yankılı bir anlam taşıyan adam oldum birdenbire
Kantaronları geç duvar kâğıtlarını geç
Masallardan ayrık yaşayan yusufluk var şapkamızda kış
günlerine sardığımız
Tarakların dişlerinde onun yüzü.

HİKÂYE

yoğurt çalıyor onun yaşındakiler
bizim kız şiir çalıyor.
pasta börek yapıyor, iki dize bahşiş
gamzesini masaya koyuyor, bir tek kelime
için üst dudağını göğe veriyor
ne kebab yanıyor ne şiş.

onu, kiliseye giderken görmüyorlar
fakat her duası tutuyor.
iki seçenekten biri, ya aptallık ya şehvet
mi yoksa nedeni?
“ah” diyor, “şu genç şairler yok mu?”
“bir gün aşındıracağız kapımı...”
inanın okurken bile bir romanı
kaldığı sayfaya kendini koyuyor.
ve inanın, sonra
ablasıyla başarılı bir fotoğraf çektiriyor.

gülüyorlar bir güzel ama olmuyor, onun yaşındakiler
yoğurt çalıyor, bizim kız şiir. okunmuş kitaplarda
altı çizilmiş satırlarla oynuyor.
bir o yana çekiyor bir bu yana.
“manhattan’da bir güzel okuturum bunları” diyor.
ve okutuyor da... biraz flemenkçe, az da çingene argosu
bir sakızı gizli gizli çiğniyor.

kocasına “elveda” diyor, “elveda çocuklarım...”
“kocacığım bu akşam beni bekleme, ruhum başka şiirde”
açıyor bohçasını, tüm kötü sözcükleri çöpe atıyor,
(oysa onları ne zorluklarla biriktirmişti)
kocasının çoraplarını iteliyor parmak ucuyla,
(onları da atıyor)
takıyor, takıştırıyor
bir kulağına kızıl bir harf, diğerine başka bir harf...
yola düşüyor şıkır şıkır dicikinson,
belki de fûruğ, “lütfen... abizol ve bir bardak su... ah! şimdi
iyi”
sanırsın haas evi, oysa kalahari’de bir çadır.
ve yaz gecesi bir casanova’nın verdiği muhteris adı alıp
yanına
zehirli bir sarmaşık gibi sarıyor yolları.

işte böyle giriyor şiirin loş ışıklarına.

ÇEKMECELER

Zaman çekmecelerinde
miş’li söylenceler, büyüsünü yitiren masal
yamulmuş ayakkabılar gibi biçimsiz hevesler
taşı düşmüş broşların kararmış tenlerinde
ellesem, peluş kâğıtlarda yırtılan ifadeler
anılardan çıkarak pul pul dökülecekler

silinmez kalemle yazmışım
sayfanın birinde 12 mart, eylül 12 ötekinde
bir de leke var harflerin üstünde sanki Ah!
belki duvar çizikleri, kan lekesi, belki ter
kapımıza hayalet dikti her tarihte ölümler

Bu da sırlarımızı sardığımız örtüler
bir sabah denizi kadar masum
ihanet hazırlığındaymış günler
yemek hazır, yatak sıcak, ateşli sevişmeler
devrim resimleri yapardı çocuklarımız
ne çok hikâye anlatırmış gündüzler

zaman çekmecelerinde
üstü açıldı anıların, üşürler

Şerif ERGİN BAY**AY ÇOCUK SENİN DÜŞLEDİĞİN**

Boz bulanık kıyılarından dönersin; zaman aceleci, üstün
başın toz. Hep bir susuzluk, bitmeyen.
Yarım heveslerin çakısıyla kanatırsın kimselere göstermeden
avuç içlerini, biraz daha tuz.
Yarasalar çeker akşamın perdesini; gizler dalga dalga yayılır
geceye, dört bir yanın göz göz.
Hep bir susuzluk. Tez gelsin ay şafağı alnına, alnın dağlara
döndürdüğün bir güzel ayna.
Hep bir solgun ışıktır sürem. Benim binlerce kez boyun
eğerek önünden geçtiğim
geceleğim gündüzlerim, şimdi ay çocuk senin düşlediğin!

Arada bir, arada bir ay dengiri!

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi – BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		

Ocak 2000’de Bursa’da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.